Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1894. 43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 263.)

Barnedaab. De Sidste-Dages Hellige modsætte sig Udøvelsen af Barnedaab, hvilken de i Virkeligheden anse som en Vederstyggelighed i Guds Øjne. Ingen, som tror paa Guds Ord, kan betragte et Barn, der kommer fra Gud, som urent; et saadant uskyldigt Væsen behøver ikke at indlemmes i Hjorden, thi det har aldrig forvildet sig derfra; det behøver ikke Syndernes Forladelse, thi det er uden Synd i den Retfærdiges Øjne, og skulde det dø, førend det bliver besmittet ved personlig Deltagelse i Verdens Synder, da vil det blive modtaget igjen i Guds Nærværelse foruden Daab. Dog er der mange saakaldte kristne Lærere, som sige, at eftersom alle Børn ere fødte i en syndig Verden, ere de selvfølgelig syndige og maa derfor renses i Daaben for at blive antagelige for Gud. Hvor afskyelig er ikke en saadan Lære! Barnet, hvilket Frelseren hentydede til som et Eksempel til Efterlignelse selv af dem, som havde modtaget det hellige Apostelembede, hvilket er Herrens udvalgte Symbol paa Himmeriget (Matt. 18, 1—10.), disse begunstigede Aander, hvis Engle altid staa for Guds Aasyn og nøjagtig tilkjendegive Alt, der maatte hænde dem, som de have i deres Varetægt, — at saadanne Sjæle skulle blive forkastede og være henfaldne til Straf, fordi deres jordiske Forældre eller Formyndere have forsømt at bringe dem til Daaben, — det vilde være en Synd at nære en saadan Tanke.

Barnedaabens Historie er lærerig, da den spreder Lys over denne urigtige Læres Oprindelse. Det er tydeligt, at Barnedaab, eller »pedobaptism« (Græsk paidos, Barn, og baptismos, Daab) som den kaldes i det theologiske Sprog, ikke blev lært af Frelseren eller hans Apostle. Nogle henvise til den Omstændighed, at Kristus velsignede

smaa Børn samt bebrejdede dem, der forsøgte at forhindre de Smaa fra at komme til ham (Matt. 19, 13; Mark. 10, 13.), som et Bevis til Gunst for Barnedaaben, men, som Biskop Jeremy Taylor saa tydeligt skildrer: „At forsøge at bevise Barnedaabens Rigtighed ved at citere, hvorledes Kristus velsignede de smaa Børn, beviser intet Andet end en fuldstændig Mangel paa Bevis derfor; thi den naturlige Slutning er uden Tvivl denne: Kristus velsignede Børnene og sendte dem saa bort, men døbte dem ikke; derfor skulde Børn ikke døbes." Der er ingen paalidelig Beretning om, at Børn bleve døbte i de to første Aarhundreder efter Kristus, og det er sandsynligt, at denne Skik ikke blev almindelig førend i det femte Aarhundrede; men fra denne Tid til Reformationen var den antagen af de fleste saakaldte kristne Kirker. Dog fandtes der selv i denne mørke Tidsalder mange Theologer, som opløftede deres Røst mod denne vanhellige Ceremoni*). I Begyndelsen af det sekstende Aarhundrede opkom i Tyskland en anseet Sekt, som blev kjendt under Navnet »Anabaptister« (Græsk ana, paany, og baptizo, døbe), der udmærkede sig ved dens heftige Modstand mod Barnedaaben, og hvis Navn havde sin Oprindelse fra den Fordring, den stillede til alle dens Medlemmer, der vare døbte som Børn, at de skulde døbes paany. Denne Sekt, almindelig kaldet Baptister, har gjennem indbyrdes Tvist og Stridigheder delt sig i flere Grene, men i Almindelighed have alle disse

---

Korte historiske Anmærkninger om Barnedaab. „Smaa Børns Daab i de to første Aarhundreder efter Kristus var aldeles ukjendt . . . . Den Skik at døbe smaa Børn begyndte ikke førend i det tredje Aarhundrede efter Kristi Fødsel. Tidligere end dette fandtes der ikke Spor deraf; og den blev indført foruden Kristi Befaling." — Curcellaeus.

„Det er sikkert, at Kristus ikke indstiftede Barnedaaben . . . . Vi kunne ikke bevise, at Apostlene anordnede, at smaa Børn skulde døbes. Ejheller kunne vi danne os en saadan Slutning fra de Steder, hvor der omtales, at hele Familjer bleve døbte (Ap. Gj. 16, 33; 1 Kor. 1, 16.), fordi Spørgsmaalet foreligger nu, om der blandt disse Familjer vare Børn i en Alder, da de ikke vare skikkede til paa en intelligent Maade at antage Kristendommen; thi dette er det eneste Punkt, om hvilket Sagen drejer sig. . . . Som Daab var nær forenet med en medvidende Adgang til den kristelige Kommunion, saaledes vare Tro og Daab altid forenede med hverandre; og saaledes er det i højeste Grad sandsynligt, at Daaben kun blev forrettet, hvor begge disse Principer vare sammenknyttede, og at Udøvelsen af Barnedaab var ukjendt i denne (den apostoliske) Periode. . . . At der ikke findes noget Spor af Barnedaab, førend saa sent som i Irenaus' Tid (sikkerlig ikke før), og at den først blev anerkjendt som en apostolisk Tradition i Løbet af det tredje Aarhundrede, er snarere et Bevis imod end for, at den var af apostolisk Oprindelse." — Johann Neander (en populær Theolog i den første Halvdel af dette Aarhundrede).

„Lader dem derfor komme naar de ere voksne — naar de kunne forstaa — naar de ere blevne underviste. Lader dem blive Kristne, naar de kjende Kristus." — Tertullian (en af de latinske Kirkefædre, der levede fra Aaret 150 til 200).

Denne af Tertullian saa at sige heftige Modstand mod Udøvelse af Barnedaab bruger Neander som „et Bevis paa, at den ikke i den Tid i Almindelighed blev betragtet som en apostolisk Ordinanse, thi hvis dette havde været Tilfældet, vilde han næppe have vovet at udtale sig saa kraftigt derimod."

Martin Luther skrev i Begyndelsen af det 16de Aarhundrede: „Det kan ikke bevises med den hellige Skrift, at Barnedaaben blev indstiftet af Kristus, heller ikke at den blev indført af de første Kristne efter Apostlernes Tid."

„Med Ordet tekna (et Ord, som ofte forekommer i Orginalteksten) mener Apostelen ikke spæde Børn, men Afkom, i hvilken Betydning dette Ord forekommer paa flere Steder i det ny Testamente (se f. Eks. Joh. 8, 39.), hvoraf det fremgaar, at det Argument, som almindelig tages fra dette Skriftsted for at forsvare Barnedaaben, er kraftesløst og til ingen Nytte." — Limborch (en berømt hollandsk Theolog, som levede 1633—1712).

bibeholdt en udelt Anskuelse om, at det er urigtigt at døbe smaa, uansvarlige Børn.

Nogle Pedobaptister (Barnedøbere) have forsøgt at bevise, at Barnedaaben er i Lighed med Omskjærelsen; men for en saadan Paastand er der intet skriftligt Bevis. Omskjærelsen var et Tegn paa en Pagt mellem Gud og hans udvalgte Tjener Abraham (1 Mos. 17, 1—8.), et Symbol, der blev iagttaget af Abrahams Efterkommere som et Kjendetegn paa deres Adskillelse fra den Afgudsdyrkelse, der eksisterede paa den Tid, og for at vise, at de vare antagne af Gud; og vi finde intet Sted i Skriften, der hentyder til, at Omskjærelsen var til Syndernes Forladelse. Denne Ceremoni var alene anvendelig paa Mandkjønnet; Daab derimod forrettes til begge Kjøn. Omskjærelsen skulde forrettes paa den ottende Dag efter Fødselen, selv om denne indtraf paa en Sabbat. (Joh. 7, 22. 23.)

I det 3dje Aarhundrede blev et Bispemøde afholdt under Ledelse af Cyprian, Carthagos Biskop, og paa dette Møde blev det højtideligt afgjort, at det var farligt at opsætte Daaben til den ottende Dag efter Fødselen, og at det saaledes ikke burde tillades.

Barnedaab er forbudt i Mormons Bog, og det viser sig heraf, at Diskussioner over dette Subjekt opstod selv blandt Nephiterne, nogen Tid førend de bleve udryddede af Lamaniterne. Efter at Mormon havde modtaget særskilt Aabenbaring fra Herren angaaende dette Emne, skrev han en Epistel derom til sin Søn Moroni, i hvilken han højligen misbilliger den Fremgangsmaade at døbe smaa Børn og siger, at den, som tror, at smaa Børn behøve at døbes, „er i Bitterheds Galde og i Syndens Baand," fornægtende Kristi Naade, og han tilintetgjør hans Forsonings- og Gjenløsningskraft. (Moroni 8 Kap.)

Daab er væsenlig til Frelse. De fleste Beviser for Daabens Hensigt hentyde alle med samme Ret til den Paastand, at den er nødvendig til Frelse; thi eftersom Daabens udtrykkelige Hensigt er Syndernes Forladelse, og eftersom intet Menneske kan blive frelst i Himmeriges Rige foruden Syndernes Tilgivelse, er det tydeligt af denne Aarsag alene, at Daaben er væsenlig til Frelse. Menneskene tilbydes Frelse paa Betingelse af, at de vise Lydighed til Guds Bud og Befalinger; og som Skrifterne udtrykkelig bevise, er Daaben en af de vigtigste af disse Fordringer. Eftersom Daaben er befalet af Gud, saa maa den selvfølgelig være væsenlig i den Hensigt, for hvilken den blev indstiftet, thi vor himmelske Fader gjør ikke Brug at tomme og unødvendige Formaliteter. Daaben er en af Evangeliets Love, anvendelig til alle Mennesker, som i deres Liv have opnaaet Skjelsaar og Alder for Gud; Ingen er fritaget. Selv Kristus, det Guds Lam, fremtraadte i menneskelig Skikkelse foruden Synd, midt i en syndig Verden og blev døbt, „for at fuldkomme al Retfærdighed" (Matt. 3, 15.); dette var Øjemedet, som Frelseren selv erklærer til Johannes, der, ivrig som han var i at udføre sit Embedes Kald, dog vægrede sig, da han blev opfordret til at døbe den store Messias. Nephi profeterede om Frelserens Daab flere Hundrede Aar før denne Begivenhed, blandt det Folk, der boede paa det vestlige Fastland, og skildrer paa en meget smuk Maade, hvorledes Retfærdigheden derved vilde fuldkommes. Omendskjønt Kristus var uden Synd, se vi dog, at han „ydmygede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han vilde være ham lydig i at holde

hans Befalinger." Derfor se vi tydelig, at det ikke var en tom Form, men en vigtig og væsenlig Ting i Retfærdighedens Plan, at Kristus blev døbt, „og nu," siger den samme Profet, „dersom det Guds Lam, han, som er hellig, skulde have Behov at blive døbt med Vand, for at fuldkomme al Retfærdighed, o, hvor meget mere behøve da ikke vi, som ere uhellige, ligeledes at blive døbte?" (2 Nephi, 31 Kap.)

Frelserens Ord, som han talede, medens han vandrede her paa Jorden i Kjødet, bekræfte, at Daaben er uundværlig til Frelse. Nicodemus, en af Jødernes Øverste, kom til Kristus om Natten og erklærede, at han havde Tillid til Frelserens Ord og anerkjendte ham som „en Lærer kommen fra Gud." Da Jesus saa hans Tro, lærte han ham en af Himmelens første Love, sigende: „Uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." Et Spørgsmaal fra Nicodemus gav Anledning til, at Frelseren sagde videre: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3. 1—5.) Det kan med Vished antages som uomtvisteligt, at med denne Fødsel af Vand, som her siges at være væsenlig for at indkomme i Guds Rige, menes Daaben. Vi lære fremdeles angaaende Kristi Opfattelse om Daaben, at han forlangte af dem, der gjorde Fordring paa at være hans Disciple, at de skulde vise Lydighed til denne Ordinanse. (Joh. 4, 1. 2.) Da han efter sin Opstandelse viste sig for de Elleve og gav dem sin sidste Velsignelse og fuldstændige Fuldmagt, befalede han dem: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands" (Matt. 28, 19.); og angaaende Daabens Følger lærte han dem, at „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 16.)

Saa tydelig som Meningen af disse Ord og Løfter synes at være, er der dog Mange, som, skjønt de paaberaabe sig at prædike Frelserens Lærdomme, dog forsøge at undvige den rette Mening af hans Ord og sige, at fordi han sagde „hvo, som ikke tror, skal blive fordømt," i Stedet for at sige, „hvo, som ikke døbes, skal blive fordømt," er Daaben i det Hele taget ikke nødvendig, men blot en Form eller en anstændig Brug i Frelsningsplanen. Det er at drive Spot med Troen, at man foregiver at tro paa Kristus og ikke er villig til at holde hans Bud. At tro paa Guds Ord og ikke gjøre derefter er at forøge sin Strafskyldighed; og dette føjer Hykleri til de andre Synder. Den fulde Straf for frivillig Vantro vil sikkerlig blive den Persons Lod, der foregiver at have Tro, og som nægter at vise Lydighed til de samme Principer, som han paaberaaber sig at tro paa. Og hvad kan man sige om en Persons Oprigtighed, som vægrer sig for at holde Guds Befalinger, undtagen hvor der er foreskrevet en særegen fastsat Straf for Ulydighed. Kan en saadan Persons Omvendelse være oprigtig, naar han blot viser Lydighed af Frygt for Straf? Men alligevel se vi, naar Herren omtaler dette Princip til de Helliges Vejledning i denne Uddeling, at hans Ord ere tydeligere og mere forstaaelige: „Og den, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og den, som ikke tror og ikke bliver døbt, skal fordømmes." (Pagtens Bog 104, 11.)

Kristi Tjenere, i Særdeleshed hans nærmeste Forbundsfæller, prædikede den samme Lære om Daabens Nødvendighed. Johannes den Døber vidnede, at han var udsendt til at døbe med Vand

(Joh. 1, 33.), og Frelseren siger om dem, som annammede hans Lære, at endog de vare Toldere, gave de Gud Æren, medens Farisæerne og de Lovkyndige, der nægtede at blive døbte, derved „foragtede Guds Raad med dem" (Luk. 7, 30.), hvorved de sikkerlig forspildte deres Fordring paa Frelse. Som allerede anført havde Peter, den fornemste af Apostlerne, kun eet Svar at give den ivrige Folkemængde, der ønskede at vide den rette Maade, hvorpaa de kunde blive frelste: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe." (Ap. Gj. 2, 38; se ligeledes 1 Pet. 3, 21.)

Kristi ydmyge Føjelighed i at gjøre sin Faders Vilje ved at lade sig døbe, endskjøndt han var foruden Synd, er for Verden et Vidnesbyrd, der taler højere end Ord om, at Ingen er fritagen fra denne Betingelse, og at Daaben er absolut nødvendig til Frelse. Intet Bevis paa guddommelig Yndest, ejheller Modtagelsen af himmelske Gaver kan fritage noget Menneske fra at vise Lydighed til denne eller nogen anden af Evangeliets Fordringer. Den hellige Skrift har mange Henthdninger til dette Faktum i Forbindelse med Daabens Hensigt. Saulus af Tarsus kunde, endskjøndt han blev tilladt at høre sin Frelsers Stemme, alligevel ikke komme ind i Kirken paa anden Maade end gjennem Porten, nemlig: Daab med Vand og den Helligaand. (Ap. Gj. 9, 1—18; 22, 1—16.) Derefter prædikede han Daab og sagde, at vi gjennem denne Ordinanse „iføre os Kristus" og saaledes blive Guds Børn.

Høvedsmanden Cornelius blev paa Grund af hans Bønner og Almisser antagen af Gud, og en Engel kom til ham og befalede ham at sende Bud efter Petrus, der skulde sige ham, hvad han skulde gjøre. Denne Apostel, som Herren havde særskilt forberedt for denne Mission, gik ind i denne bodfærdige Hednings Hus, skjønt dette var modstridende Fødernes Skikke, og lærte ham og hans Familie om Jesus Kristus. Medens Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa hans Tilhørere, saa at de talede i Tungemaal og højligen priste Gud. (Ap. Gj. 10, 30—48.) Men Modtagelsen af disse store Gaver fritog dem ikke paa nogen Maade fra at opfylde Daabens Lov; og Petrus befalede dem at blive døbte i den Herres Jesu Navn.

Kristi Tjenere paa det vestlige Kontinent vare ikke mindre virksomme i at forkynde Læren om Daab blandt deres Folk. Lehi og hans Søn Nephi vidne hver for sig om Frelserens Daab og om, hvor absolut nødvendigt det er for Alle, som ønske at blive frelste, at blive døbte med Vand og med den Helligaand. (1 Nephi 10, 7—10; 2 Nephi 31, 4—14.) Nephi giver en smuk Fremstilling af Omvendelse og Daab med Vand og med Aand som den Port, der fører til Kristi Hjord. (1 Nephi 31, 17.) Den første Alma prædikede, at Daaben er uundværlig til Frelse, og han fremholdt for Folket, at de skulde vidne for Herren ved at vise Lydighed til dette Princip, at de lovede at holde hans Bud. Den anden Alma, en Søn af den første, prædikede, at Daaben er et Saliggjørelses Middel, og han indviede Embedsmænd til at døbe. (Alma 5, 61. 62; 9, 27.)

Guds Værk blandt Lamaniterne begyndte i det sidste Aarhundrede før Kristi Fødsel med, at Ammon forkyndte Læren om Tro, Omvendelse og Daab til Kong Lamoni og hans Folk. (Alma 19, 23—36.) Helaman prædikede om Daaben (Alma 62, 45.) og vi læse, at paa den Tid, han virkede i Embedet, knap halvtredsinnstyve Aar før Kristi Komme i Kjødet, forenede mange

Tusinde sig med Kirken formedelst Daab. Helamans Sønner og hans Sønnesøn Nephi prædikede Alle den samme Lære. (Hela. 5, 14—19; 3 Nephi 1, 23.) De forrettede Daaben i Messias' Navn, som skulde komme; men naar han siden kom til denne sin vestlige Hjord, da befalede han, at de skulde døbes i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; han beseglede Myndigheden paa tolv udvalgte Tjenere til at forvalte i denne Ordinanse (3 Nephi 11, 22—25; 12, 1. 2.) og gav Løfter om Himmelens Rigdomme til saa Mange, som vare villige til at underkaste sig hans Lov, men ikke til Andre. Beviser ere mangfoldige for, at Frelseren betragtede det, at være døbt, som en væsenlig Berettigelse til at blive et Medlem i hans Kirke; saaledes se vi, da han indstiftede Nadverens Sakramente blandt Nephiterne, at han lærte sine Disciple kun at administrere den til Saadanne, som vare blevne døbte paa den rette Maade. (3 Nephi 18, 5. 11. 30.) Og senere finde vi, at de, der vare døbte paa den Maade, som Jesus havde befalet, bleve kaldte Kristi Kirke. (3 Nephi 26, 21.) I Overensstemmelse med Frelserens Løfte kom den Helligaand over dem, der bleve døbte af hans bemyndigede Tjenere, og saaledes bleve de formedelst Vanddaaben delagtige i den højere Daab — med den Helligaand og Ild (3. Nephi 26, 17, 18; 28, 18; 4 Nephi 1, 1.) og mange af dem modtoge vidunderlige Tilkjendegivelser af Guds Velbehag med dem, idet de saa og hørte mange herlige og undsigelige Ting. som det ikke er tilladt at nedskrive.

Folkets Tro bevistes i gode Gjerninger (3 Nephi 26, 19. 20.), i Faste og Bøn (3 Nephi 27, 1. 2.); og som Anerkjendelse af dette viste Kristus sig for dem; denne Gang tilkjendegav han sig for sine Disciple, hvem han havde kaldt til Embedet; og til dem gjentog han det forrige Løfte, at Alle, som bleve døbte til ham, skulde fyldes med Aanden, og han sagde ydermere, at saafremt de forbleve udholdende indtil Enden, da skulde de staa skyldfri paa Dommens Dag. (3 Nephi 28, 16.) Han gjentager ved denne Lejlighed det Bud, som lover Frelse for dem, der vise Lydighed mod det: „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver døbte i mit Navn, at I maa vorde helliggjorte ved at annamme den Helligaand, saa at I maa staa ubesmittede for mig paa den yderste Dag." (3 Nephi 27, 20; 30.)

Næsten fire Aarhundreder senere forkyndtes det samme Budskab fra Mormons Læber. (Mormon 7, 8—10.) Og Moroni, hans Søn, den ensomme Repræsentant for et en Gang mægtigt Folk, overleverede, idet han sørgede over sit Folks totale Undergang, hvad han paa den Tid antog vilde være hans sidste Vidnesbyrd om denne Læres Sandhed (Mormon 9, 22, 23.); men da hans Liv mod hans Forventning blev forlænget, for at han kunde skrive flere Optegnelser, vende hans Tanker atter tilbage til dette hellige Emne, og han forestiller sig Virkeligheden af det uberegnelige Værd denne Lære har for Alle og Enhver, som vilde læse hans Optegnelser; og i det, der maatte antages som hans sidste Ord, vidner han om Vandets og Aandens Daab som et frelsende Middel. (Moroni 6, 1—4.)

Og dette store Princip, der blev prædiket i gamle Dage, er uforandret i disse Dage; det er Sandheden, og det forandres ikke; det er atter blevet kundgjort, og denne Lov er gjenoprettet til Menneskenes Vejledning i den nærværende Uddeling. Kirkens Ældster i vore Dage ere blevne kaldte omtrent med de

samme Ord, hvormed de gamle Apostle bleve bemyndigede og udsendte: „Gaar ud i al Verden, prædiker Evangeliet for al Skabningen, handler med den Myndighed, som jeg har givet Eder, døber i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og hvo, som ikke tror, skal fordømmes." (Pagtens Bog 22, 1.) Og atter lyder Herrens Ord gjennem Profeten Joseph til Kirkens Ældster: „Derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Helligaand." Men, „sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, der ikke tro paa Eders Ord og ikke blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, paa det de maa faa den Helligaand, skulle fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er." (Pagtens Bog 4, 10. 12.) I Følge Lydighed til disse Befalinger have Kirkens Ældster vedblevet at forkynde Evangeliet iblandt Nationerne ved at prædike Tro, Omvendelse og Daab med Vand og den Helligaand som væsenlige Principer til Frelse.

Vi have nu undersøgt Læren om Daaben, som den lærtes blandt Jøderne og Nephiterne, og som den læres i Jesu Kristi Kirke i denne Tid, og have i alle Tilfælde fundet, at Principerne ere de samme. Vi kunne med Fordel gaa længere tilbage i Tiden, ja, lige til Menneskeslægtens første Historie, og vi ville erfare, at Daaben blev forkyndt som et frelsende Princip, ved hvilket Adam blev lovet Tilgivelse og Frelse. (Pearl of Great Price.) Ingen har derfor Aarsag til at haabe at blive frelst uden ved at vise Lydighed til Guds Bud og Love, af hvilke Daaben er en væsenlig Del.

(Fortsættes.)

Kjærlighed.

Ulykkelig er det Menneske, for hvem Kjærligheden er fremmed, som ikke er besjælet af Kjærlighed til sine Medskabninger — til Alt, hvad Gud har skabt. Og hvorfor? Fordi der er Intet, som skaber saa stor, saa ædel, saa ren Glæde i et Menneskebryst som den, der udspringer af Kjærlighed til Næsten — ja til alt det Gode — baade paa Jorden og i Himmelen. Den, som blot elsker sig selv, han har ingensomhelst Glæde i Livet — han alene nærer, føder og gjøder en Orm, der Dag efter Dag æder mere og mere om sig, indtil det hele Individ blot er et hult Hylster, der snart uden Beklagelse falder sammen til forglemt Støv.

Den sande Kjærlighed gaar Side om Side med et ædelttænkende Menneske lige til dets Grav; den skuffes vistnok paa mangfoldige Maader under Livsvandringen, saa man endog tilsidst tror, at Alt kun er en eneste Række af Skuffelser; man bliver gammel under disse Prøvelser og pines af den Ligegyldighed, man mødes med af den yngre Slægt, men Solen i al Kjærlighed, den straaler da, naar det lakker mod Dødslejet, paa sit Klareste, og hjem vandrer Sjælen til Ham, som paa Golgatha blev og altid vil blive et ugjendriveligt Vidne om, at Kjærlighed besejrer Døden.

Den 15de Juni 1894.

Urolige Tider.

Herren udfører sine Hensigter paa en underbar Maade, og de mest forunderlige af hans Gjerninger gjennemføres ved Methoder, der tilsyneladende ere meget ligefremme. Det bevises i Opfyldelsen af Profetiens Ord, at kun simple og naturlige Midler ere blevne anvendte. Mennesket forbauses og forfærdes i i dets indskrænkede og begrænsede Stilling ved at betragte Storheden af Guds Bud og Befalinger, og han fremholder paa sin svage Maade, at de ere vanskelige om ikke umulige at begribe. Den uendelige Plan gaar dog fremad Skridt for Skridt, Omstændighederne og Forholdene berede den Vejen og bidrage til dens Udførelse. Og siden, naar Herrens Ord ere gaaede i Opfyldelse for Menneskets Öjne og til Alles Tilfredsstillelse, som ere interesserede heri, da forundres de over, at det forud syntes saa ubegribeligt, eller at Herrens Hensigt under hvilketsomhelst Stadium af dens Fuldførelse ansaaes for vidunderlig. Den store Mester styrer saa fuldkommen alle Forhold, ja, hele Skabelsen, at Intet foregaar, uden det er til Nytte i den guddommelige Husholdning, og der er ingen Prøvelse eller Sejer, som Dødelige ere Gjenstand for, uden at den indeholder en Lærdom, en Advarsel eller en Belønning.

Menneskenes Egenkjærlighed har været en stor Hindring for Forkyndelsen af Evangeliet paa en heldig Maade. I denne Verden betragte Menneskene det meget sjælden som en Del af deres Kaldelse at være Andre til Tjeneste. Den almindelige Regel har næsten altid været: „Hver og En for sig selv." Man er ikke alene ligegyldig for, hvorledes Næsten skal kunne gjennemgaa Livets Strid, men ofte finde vi, at den Ene vil nedtrykke den Anden for at gjøre hans Byrde endnu tungere, saa at han paa Grund af saadan Undertrykkelse fristes til at opgive Haabet. Hvad vi kalde Individualitet er blevet dyrket og fostret, til den har opnaaet en Skikkelse af en stor, men uformelig Vækst, og man finder i den en Undskyldning for de største Vildfarelser, et Vaaben, hvormed de Stærke have underkuet de Svage, og med hvilket de holde de Sidstnævnte i en beklagelsesværdig Undergivenhed.

Alt dette fordømmes væsenlig af Evangeliets Principer. Vor Forløser udviste gjennem hele sit Liv og Administration sin Opofrelse og Kjærlighed til Andre, og formedelst hans Død blev han Menneskeslægtens Frelser. Hans sande Efterfølgere ere til alle Tider gaaede fremad i den samme Aand. Ingen Prøve var dem for haard, ingen Modgang for stor, ingen Opofrelse, selv ikke en Gang deres Liv, var dem for dyrebart, hvis blot Følgen deraf vilde tjene til Menneskeslægtens Gavn, vilde kunne hjælpe en kjæmpende Sjæl opad og fremad og sikre dem Overbevisning om Guds Velbehag. Dette har været et større Kjendetegn paa de sande Guds Tilbedere i enhver Tidsalder end noget Navn, de have antaget eller ere blevne tillagt, eller nogen Udmærkelse af Slægt eller Race, hvorigjennem de bleve fødte. Det karakteriserer saavel dem, der ere gamle i Tjenesten, som de Nyomvendte. Enten de ere paa Zions Bjerg eller i andre Dele af

Verden, besjæles de Alle af det Ønske at være „Frelsere.“ Paa deres Frugter skulle de kjendes, og de have „gaaet over fra Døden til Livet,“ fordi de „elske hverandre indbyrdes.“

Det er derfor med usædvanlig Interesse, at de Hellige i disse Dage iagttage de prøvende Tider, der ere saa fulde af Begivenheder, som Verden for Nærværende maa gjennemgaa. Egenkjærlighedens Aand, om hvilken vi have talet, er maaske aldrig før kommet til Syne i en saa overhaandtagende og oprørsk Grad, som den nu gjør blandt Menneskene; og vist er det, at aldrig forhen have Saadanne, som have tilegnet sig Vinding gjennem en egennyttig Fremgangsmaade, i den Grad været udsatte for Voldsomheder fra deres Ofre, som de ere det nu. Der findes til alle Tider yderliggaaende Personer, der ere hensynsløse paa den ene Side og ødelæggende paa den anden. Disse er det nu ikke nødvendigt at omtale. Men i den nærværende industrielle Forlegenhed og Stillestaaen i Forretning er en ny og tung Byrde bleven paalagt dem, som ere uvante med disse Forhold, og som ere mindst skikkede til at bære den. Disse ere i Almindelighed de selvstændige Arbejdere, Saadanne, som ikke have været nødte til at bede om Almisse eller Understøttelse, som have været villige til at arbejde og været i Stand dertil, naar Arbejde kunde erholdes, for at opholde dem og deres Familier. Pludselig, og uden nogen tilsyneladende Fejl fra deres Side, ere de satte ud af Beskjæftigelse, hvilket betyder det Samme som at være uden Penge og for Nogles Vedkommende uden Brød.

Det er modbydeligt for dem at tigge, og de ønske ikke at stjæle; alligevel regne de Rige i deres Stolthed disse blandt Lediggjængerne eller Vagabonderne og blandt den Klasse Folk, som ønsker at faa Noget for Intet, og som, naar dette ikke kan skaffes tilveje, truer med at undergrave Samfundet og at tilintetgjøre Regjeringen. Den ærlige, men uheldige Arbejder, som er mere oplyst end disse, føler bittert den Skam, for hvilken han er bleven Gjenstand. Kan man forundres over, at de tilsidst blive fortvivlede, og at de forene sig i militær Holdning i Marsch — knap vidende hvorhen eller hvorfor — i Haab om derigjennem at tilvejebringe nogen Hjælp? Dette er den Skikkelse af den nærværende Situation, som er mest varslende. For at afhjælpe og imødekomme dette, ere mange Beviser paa sand Menneskekjærlighed blevne udviste; men dette er kun midlertidigt og kan kun betragtes som en Nødhjælp. Hvorfra skal det rette Redningsmiddel komme? Findes der en Statsmand eller Statsøkonom, som kan løse Problemet?

Som Sidste-Dages Hellige tro vi, at alle disse Ting ere en Opfyldelse af Guds Plan, i Overensstemmelse med inspirerede Mænds Forudsigelser og bestemte til at skabe Frelse for Menneskeslægten og for denne Jord, hvorpaa vi bo. Vejen beredes undertiden langsomt, undertiden hurtigt, for Oprettelsen af nye sociale Systemer og for Udførelse af den Orden, hvorved Menneskenes Stræben ikke alene skal blive henledet paa at forfremme sig selv, men paa at varetage Enhvers Lykke, Velfærd og Bekvemmelighed.

De Hellige selv have været sene til at fatte og antage Storheden af den Plan, som er bleven aabenbaret, og som vil blive vedtaget før eller senere. Maaske den Lektie, som fremstiller sig for vore Øjne i disse urolige Tider, vil gjøre os i Stand til paa en mere gunstig Maade at overveje den Plan, som her

er hentydet til, og formaa os til at omfatte den med mere Beredvillighed. Maaske den Tugt, som nu tildeles Menneskene, vil gjøre deres Hjerter modtagelige for andre Tanker end Egenkjærlighed og derved aabne Vejen for Evangeliets Forkyndelse med mere Fremgang og Kraft. I ethvert Tilfælde, den Part af Programmet, som de Hellige have at udføre i Fremtiden her paa Jorden, er af største Vigtighed. Det sømmer sig Alle og i Særdeleshed de Unge, som agte at tage Del i Fremtidens Begivenheder, nøje at iagttage den Almægtiges Styrelse og berede sig selv for den ansvarsfulde Del, de ville have heri. — Juvenile Instructor.

Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste John L. Johnsen fra at arbejde i Kristiania Konference, og

Ældste Hans J. Zobell fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference.

Ældste John A. Jensen løses paa hans eget Forlangende fra at arbejde i Gøteborg Konference.

Vi ønske alle disse Brødre en behagelig Hjemrejse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste C. M. Levorsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Manti, Sanpete Co., Utah, d. 12. Maj 1894.

P. Sundwall.

Kjære Broder!

Af et oprigtigt Hjerte ønsker jeg Dig til Lykke i Din høje Kaldelse. Det er idag 44 Aar, siden Din ringe Broder landede i Kjøbenhavn; og senere, den 14de Juni, kom ogsaa 3 andre Brødre, hvoriblandt en af de Tolv, under hvis Bestyrelse en storartet Mission snart blev opbygget.

Mormons Bog blev oversat paa Dansk af denne Din uværdige Broder med en ypperlig Hjælp af min Præsident, Broder Erastus Snow.

De Helliges Tal tog til, og de saavelsom vi havde megen Glæde. Vi vide, at der er stor Glæde ved at forkynde Evangeliet for vore Medmennesker og ved at se dem tjene Gud. Jeg bevidner, at Joseph Smith var kaldet af Gud, og jeg ved, at dette Værk er

Tidernes Fyldes Husholdning. Havde det ikke været af Gud, saa kunde det ikke have udholdt saa store Trængsler, som det har maattet gjennemgaa.

Jeg takker vor himmelske Fader, at jeg formedelst hans Naade har bevaret Troen og Vidnesbyrdet indtil denne Dag. Jeg modtog Vidnesbyrdet i Kjøbenhavn i Sommeren 1843 gjennem en Skrivelse fra min Broder, som er den eneste Danske, der har set Profeten Joseph Smith. Jeg føler mig næsten for svag til at skrive mere. Lad mig bære dette Vidnesbyrd for de Hellige i Skandinavien, thi jeg tror, at min Tid er kort. Jeg er den eneste Levende af de første fire Missionærer. Men de af den ellevte Time komme ogsaa med til Bryllupsfesten. Maa Gud hjælpe os, at vi maa undgaa Fristeren og samles med de Trofaste i en bedre Tilværelse, er min Bøn for os og Alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

Din Broder i Jesum Kristum,

P. O. Hansen.

Deres Øjne aabnes.

Det er ikke noget Nyt for Folket i Utah at lægge Mærke til den Overraskelse og til en vis Grad Skuffelse, som Turister og Besøgende føle, naar de ankomme hertil, fyldte med alskens Fordomme og falske Begreber om det Folks Forhold og Karakter, som bor mellem disse Bjerge, og nu forbauses over at modtage uimodsigelige Beviser paa, at den Underretning, de havde erholdt om dette Folk, var aldeles upaalidelig.

En iblandt disse er Postmesteren i Tipton, England, som gjorde en Tur til Utah sidste Sommer. Denne Herre fortalte, da han kom hjem, om Forholdene i Utah, og saa stor var den Interesse, der tilkjendegaves over hvad han sagde, at han for en kort Tid siden blev opfordret til at holde et offenligt Foredrag over dette Emne, og han modtog Opfordringen.

I sine indledende Bemærkninger beskriver han den Uro og Ængstelse, han følte ved at besøge dette Territorium, grundet paa de frygtelige Historier, han havde hørt, af hvilke nogle vare komne direkte fra en antimormonsk Prædikant, som havde været bosat her, og som gav „en nøjagtig Beskrivelse over den Lovløshed, Vold, Forræderi og Usædelighed, hvormed han sagde Territoriet var overfyldt." Postmesteren fortsætter og siger: „Med Tankerne opfyldte af denne værdifulde Underretning var det med blandede Følelser, jeg nærmede mig dette Sted, der betragtes som værre end et Hedningeland. Forend jeg forlod mit Fødeland, forsøgte mine Venner at fraraade mig at foretage en saadan farlig Rejse, og hvis jeg fastholdt mit Forsæt, burde jeg forsyne mig vel med Revolvere, Knive osv., som kunde bruges til mit Forsvar."

Han ankom til den fredelige By Provo en Sabbaths Morgen den 2den Juli, og da han vedblivende gik henad Gaden og opdagede en Methodist-Kirke og et Baptist-Kapel, begyndte han at blive lidt lettere om Hjertet. Derpaa indlogerede han sig paa et Hotel, der ejedes af en Mormon, af hvem han blev vist Tabernaklet, Akademiet og andre seværdige Bygninger. Angaaende hvorledes Dagen blev anvendt paa dette

Sted, siger han: „Sabbatsdagen blev idetmindste overholdt, thi Stilhed herskede overalt, og med de milde Vindpust hørtes Lovsange, der kom fra Bedehuset;" og om hans første Aften i Utah sammen med sin Hotelvært beberetter han: „Da Aftenmaaltidet var tilende og Solen dalede i Vest, bøjede vi i Forening vore Knæ i Bøn til vor fælles Fader, og med en Fred, jeg ikke kan beskrive, begav jeg mig til Hvile." Han rejste til Nephi den følgende Dag og overværede der Højtideligholdelsen af den amerikanske Uafhængighedsdag (den 4de Juli). Han siger: „Medens Forestillingen foregik, indprentede jeg i min Hukommelse, hvad jeg saa og hørte. Her var hele Byen forsamlet fra det spæde Barn paa Armen til den graahaarede Patriark. Der fandtes ikke een Søster, der var usselt klædt, ejheller en arm eller daarligt klædt Broder i det hele Selskab — ikke en Las, ikke en Pjalt, ingen Urenlighed, ikke et Ansigt var at se, hvorpaa Fattigdommen havde sat sit Stempel. Der var hverken arabiske Betlere eller Gadedrenge, men Glæde straalede fra ethvert Ansigt, og Munterhed lyste ud af Alles Øjne. Der var Mange blandt disse Herrer og Damer, som det vilde være en Ære at have i »Tipton Mutual« Selskab. Jeg sagde til min Ven Adams: Hvor ere de Fattige? og han svarede stolt: Sir, vi have ingen. Jeg sagde til mig selv: Hvor er Snigmorderen og Voldsmanden, og hvor ere Kvinderne, der drives omkring lig Slaver? Hvordan er det fat med den „blinde Hengivenhed og Tro," der har bragt baade Mormoner, Presbyterianere og Methodister sammen for at prise Gud med en og samme Lovsang og at tilbede i Forening foran Naadens Trone? Mine frygtagtige og tvivlende Følelser forsvandt, og i Stedet derfor indfandt sig Ro og Fred. Jeg følte som Ruth, da hun siger: „Dit Folk er mit Folk, og Din Gud er min Gud." Her var visseligen en Henrykkelse og Fortryllelse tilstede, som vilde have formaaet mig til at standse, men en anden Bevæggrund bevirkede, at jeg fortsatte min Rejse."

Taleren gav en underholdende Beretning om en Samtale, han havde haft med en gammel Herre, som havde nogle i højeste Grad radikale, religiøse Anskuelser; og til Slutning ytrede han: „Jeg er kommen i Berørelse og har siddet tilbords med den simple Landmands Klasse, haft et ypperligt Maaltid med den velstaaende Haandværker og Frugtavler og har drukket Skaal med Millionæren i Salt Lake City, men ingensteds fandt jeg et fjendtligsindet Menneske eller En, der forsøgte at tilegne sig slet Vinding." Han fortalte, hvorledes han besøgte forskjellige Steder i Territoriet, om det Indtryk, han fik af Salt Lake City, hvor han var Gjæst hos N. A. Empey, Esq., om hans Nærværelse ved Pionerdagens Festligholdelse (den 24de Juli) i Tabernaklet, og han slutter sit Foredrag med følgende Ord: „Livet blandt Mormonerne er værd at leve, og hvis alle Verdens Nationer vare saa flittige, ædruelige og gudfrygtige som Folket i Utah, da vilde vi i det Mindste være 1,000 Aar nærmere Millenniet."

Utah har døjet meget i de henrundne Aar paa Grund af fejlagtige Fremstillinger, men alle intelligente Folk af enhver Nation begynde nu at erkjende det Faktum, at Forholdene, som de ere blevne fremstillede af vore Fjender eksistere ikke og kunne ikke nogen Sinde have eksisteret. Det begynder at gaa op for Nationernes Øjne, at dette Teritoriums Indbyggere, Mormoner og Ikkemormoner i Regelen ere driftige, ærlige, arbejdsomme, fredelige og foretagsomme

Borgere, hvis Dyder ikke kunne overtræffes af noget andet borgerligt Samfund paa Jorden. Folk begynde at faa deres Øjne aabnede for Sandheden, og det forbigangne Aar har i større Grad end noget tidligere bevidnet dette.

Deseret News.

Lær i Din Ungdom.

Profeten Almas Formaninger til sin Søn, Helaman, burde skjænkes den nøjagtigste Overvejelse saavel af Israels unge Mænd som af dem, der ere i en modnere Alder. Alma siger: „O, husk paa, min Søn, at lære Visdom i Din Ungdom; ja, lær i Din Ungdom at holde Guds Bud; ja, raab til Gud for al Din Underholdning; ja, lad alle Dine Gjerninger være for Herren, og hvor Du end gaar hen, lad det være for Herren; ja, lad Dit Hjertes Attraa være til Herren evindelig; raadfør Dig med Herren i alle Dine Gjerninger, og han vil vejlede Dig til det Gode; ja, naar Du lægger Dig om Aftenen, da læg Dig for Herren, at han kan vaage over Dig, naar Du sover; og naar Du staar op om Morgenen, da lad Dit Hjerte være fuldt af Taksigelse til Gud; og dersom Du gjør dette, skal Du blive ophøjet paa den yderste Dag." (Alma 37, 35—37.).

Der er mange Mennesker, som tro, at det er unødvendigt at lade de Unge gjennemgaa en Forberedelsesskole for at gjøre dem skikkede til at udføre religiøse Pligter her i Livet, og som paastaa, at i Følge Skriftens Regel skal det gives dem i den samme Time, hvad de skulle sige. En saa fri Udlægning af et Skriftsted som denne er værd at granske, førend den antages, især da den indeholder en direkte Modsigelse overfor Profeten Almas inspirerede Ord. Det er sandt, at forholdsvis ulærde Mænd formedelst den Helligaands Inspiration have beskjæmmet dem, der have været betragtede som Verdens Vise, og det vil fremdeles forholde sig saaledes. Det er ogsaa sandt, at Mænd, der saaledes vare velsignede med Gaver fra den store Visdommens Kilde, ikke modtoge dem ved at være ligegyldige eller forsømmelige eller ved med fri Vilje at forkaste den Anledning, der gaves dem til at hente Kundskab og Kraft, hvilken kom til dem som en Aabenbaring fra det Høje. Det var snarere deres Begjærlighed efter at erholde denne Kundskab og den Bevidsthed, de havde om Nødvendigheden af at være i Besiddelse deraf, som oplivede deres Tro, saa at de modtoge den. Havde Nogen af dem i deres tidligere Liv forkastet Lejligheden til at samle den fornødne Kundskab, da vilde den ikke være bleven givet dem som en guddommelig Gave, førend de havde omvendt sig fra deres forrige Forseelser. Den Lektie vi lære af dette, er, at Mangel paa Dannelse ikke er en Hindring for at modtage og forvalte de himmelske Velsignelser; men det udtales derfor ikke, at frivillig Uvidenhed er en nødvendig Betingelse derfor.

Det er til stor Fordel for en Herrens Tjener at være i Besiddelse af videnskabelige og literære Kundskaber, naar han anvender dem paa den rette Maade, uagtet man undertiden ved offenlige Møder hører, at Nogle udtrykke deres Mening i den modsatte Retning.

Det er en Kjendsgjerning, at der er mange Tilfælde, hvor de Sidste-Dages Helliges Ældster have modtaget saadan Kundskab gjennem direkte Aabenbaring, naar Omstændighederne have fordret det; det var den Kundskab, de modtog gjennem Aabenbarelsen, og ikke deres Uvidenhed, der gav dem Kraft. Dens pludselige Tilkjendegivelse var et kraftigt Vidnesbyrd til dem om, at den Almægtige var interesseret i det Arbejde, som de udførte; hvis de havde erholdt denne Kundskab under andre Omstændigheder og formedelst Studium, saa vilde det lige saa meget have været Herrens Forsyn, da han beredte Anledningen for dens Anvendelse, omendskjøndt dens Erhvervelse vilde have været mindre iøjnefaldende under disse Omstændigheder.

Hvis derimod en Mand med store Kundskaber forsøger at forrette som en Herrens Tjener, stolende udelukkende paa sin egen Styrke ved, at han handler aldeles uafhængig af den Almægtiges Bistand, da udelukker han, formedelst denne Fremgangsmaade, al guddommelig Inspiration. I sin Selvtillid viser han, at han ikke behøver nogen Vejledning, som Herren vilde finde for Godt at meddele, og saaledes er han ikke i Harmoni med den Almægtige, ejheller modtager han hans Hjælp. Paa samme Maade, dersom en Mand med mindre Kundskaber fatter den Beslutning ikke at erherve sig Kundskab om sande Principer, naar der ved Guds Forsyn gives ham Lejlighed dertil, da staar han i det samme Lys som den Anden, fordi han modsætter sig den Almægtiges Hensigter. Begge befinde sig i en Stilling, hvor de nægte at modtage Lys, og sætte saaledes Pris paa at forblive i Uvidenhed om Guds Vilje.

Herren har befalet sit Folk at søge Visdom saavel gjennem Studium som gjennem Tro. Almas Raad til sin Søn, at han skulde lære Visdom i sin Ungdom, og det Løfte, at Herrens Tjenere skulle modtage Inspiration, naar de behøve det, ere begge grundede paa guddommelige og sande Principer og harmonere fuldstændig med hinanden. De, som i Et og Alt antage det Ene og forkaste det Andet, ere fra et evangelisk Standpunkt at betragte i det samme usammenhængende Forhold som de, der ere villige til at modtage en af Ordinanserne, Daab med Vand eller med Aand, men som paa ingen Maade ville modtage begge.

Det er en Pligt, som de unge Mænd i Israel skylde sig selv, at lære Visdom i deres unge Dage; det er en hellig Forpligtelse, der hviler paa dem som Medlemmer af Kristi Kirke. Det er en Daarskab med fri Vilje at forkaste Lejligheden til at modtage Visdom, og det foraarsager Sorg i Stedet for Velsignelse. Naar Folk kun have indskrænket Anledning til at lære, da ere de fritagne for Bebrejdelser om, at de ikke ere komne i Besiddelse af det, som de ikke have haft Lejlighed til at lære. Manden med det ene Talent, som vi læse om i Lignelsen, blev ikke bebrejdet, fordi han ikke havde fem eller ti Talenter, men fordi han ikke gjorde Brug af det ene, som han havde.

I Profeten Almas Raad til sin Søn er der en Leveregel for de unge Hellige. Det er den Vej, paa hvilken Kristus selv vandrede. Herren har i denne Tid aabenbaret Evangeliets Love og Ordinanser; dets Nøgler ere blevne anbetroede de Hellige. Denne Kraft er given til vor Frelse. Jesus sagde: „I kunne ikke tjene Gud og Mammon." Ingen kan, i den Tro, at Herren skal udføre hele Arbejdet, tilsidesætte Grundprinciperne eller forsømme sine Pligter

og paa samme Tid være i Harmoni med Himmelens Love. Naar Menneskene modtage og gjøre Brug af det Lys, som er stillet til deres Raadighed, og vandre for Gud, da vil han forøge deres Lys, hvilket vil tiltage og blive „klarere og klarere indtil Middag." Dette er en Sandhed, som ikke kan indprentes for dybt i de unge Helliges Hjerter. — Deseret News.

Blandinger.

Uhørlige Lyd. Selv i det menneskelige Øre, der ikke kan skjelne mange Lyd, som Dyrene kunne høre, ere Grænserne for hørlig Lyd ikke uforanderlige. Kvinder kunne sædvanligvis høre højere Lyd end Mænd, og de to Ører ere som Regel ikke lige skarpe. En Lyd kan være fuldstændig uhørlig for en Person og fuldt hørlig for en anden. Prof. Lloyd-Morgan omtaler som et Exempel paa dette et Tilfælde, i hvilket nogle Frørs Kvækken i Afrika var fuldt hørlig for ham, medens hans Venner absolut Intet hørte. Det samme kan iagttages af Enhver, som er i Besiddelse af et lidet Instrument, der kjendes under Navn af Galtons Fløjte. Lyden, der fremkaldes ved dette Instrument, kan gjøres mere og mere gjennemtrængende, indtil den tilsidst ophører at høres af de fleste Personer. Nogle kunne endnu høre den; men ved at hæve Lyden endnu højere, ophøre selv de at høre. Lyden kommer stadig — det er, Fløjten bringer stadig Luften i Svingninger, men de ere saa hurtige, at vore Ører ikke længer kunne skjelne dem, skjønt Tilværelsen af disse uhørlige Lyd er paavist ved en „følsom Flamme", der først blev vist af Professor Barrett i 1877.

Jordens Jernbaner havde i 1891 tilsammen 635,023 Kilometer. Deraf kommer paa Amerika 341,393, paa Europa 227,995, paa Asien 35,396, paa Australien 19,743 og paa Afrika 10,496 Kilometer. Amerika havde saaledes — og har følgelig endnu — flere Jernbaner end alle de andre Verdensdele tilsammen. Af Europas Lande havde Tyskland de fleste Jernbaner. De andre Lande komme med Hensyn til Jernbanernes Antal i følgende Orden: Frankrig, Storbrittanien, Rusland, Østrig, Italien, Spanien, Sverige, Belgien osv.

Dødsfald.

Nicoline Emilie Christiansen, født i Kjøbenhavn den 12te December 1871, afgik ved Døden den 23de April 1894. Hun var Datter af Ældste H. J. Christiansen, som præsiderer over Christiania Konference, og som i sin Fraværelse fra Hjemmet for nylig har maattet friste den haarde Prøve at miste sin elskede Hustru. Hans Datters Bortgang kommer som en Forøgelse til hans haarde Prøvelse.

Maa Herren give ham Kraft til at udholde denne store Sorg. Afdøde blev begravet i Logan, Cache Co., Utah, med stor Højtidelighed og Deltagelse.

Jørgen Jørgensen, født i Thoreby, Lolland, Danmark, den 18de Februar 1837, afgik ved Døden i Colonia Diaz, Mexico, den 20de April 1894. Han

annammede Evangeliet den 20de August 1854, emigrerede til Utah i 1855 og døde trofast i Evangeliet.

Mary Olsen, født paa Falster, Danmark, den 1ste September 1821, afgik ved Døden af Astma i Ferron, Emery Co., Utah, den 17de April 1894. Hun annammede Evangeliet i 1854, emigrerede i 1857, var Moder til mange Børn og levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret, endende den 15de Maj 1894.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medlemmer og lokale Præstedømme.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukkede.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6		16		41	7	18	12	368	446	28	6	11	2		C. J. Christensen.
Aarhus	6	1	21		32	6	12	8	262	320	28	13	1			C. W. Sorensen.
Aalborg	4	1	11		13	14	9	4	217	257	8	3	4			H. P. Hansen.
Danmark	16	2	48		86	27	39	24	847	1023	64	22	16	2		
Norge: Christiania . . .	11	1	17		50	11	18	7	550	636	31		4	3	1	H. J. Christiansen.
Stockholm	10		19		86	52	40	21	1134	1333	24	11	16	13	3	N. R. Lindahl.
Gøteborg	9		10		38	21	23	21	390	493	35	14	9	15	5	A. J. Høglund.
Skåne	5		10		8	8	7	4	198	225	21	5	2	2	6	Charles Sørensen.
Sverige	24		39		132	81	70	46	1722	2051	80	30	27	30	14	
Totalsum	51	3	104		268	119	127	77	3119	3710	175	52	47	35	16	

Indhold.

Vore Troesartikler 273
Kjærlighed 279
Red. Anm.
Urolige Tider 280
Afløsning 282
Afløsning og Beskikkelse 282
Korrespondance 282
Deres Øjne aabnes 283
Lær i Din Ungdom 285
Blandinger 287
Dødsfald 287
Statistisk Rapport 288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.